

Sygn. akt IX W 1137/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016 r

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący - SSR Joanna Sienicka

Protokolant – K. P.

Bez udziału oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 6.05, 1 i 28.06.2016r r.,

sprawy **A. A.**

s. J. i K. z domu K.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że: w dniu 18.01.2016 r. około godz. 19:30 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując (...) m-ki V. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego pionowego (...) „ustąp pierwszeństwa” i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem m-ki R. (...) o nr rej. (...), zmuszając go do hamowania i zmiany kierunku jazdy w celu uniknięcia zderzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z § 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych

ORZEKA:

I obwinionego A. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to skazuje go na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z § 5 Rozporządzenia w sprawie Znaków i Sygnałów Drogowych wymierzając mu na podstawie art. 86 § 1 kw **karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) zł** ;

II na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.**

Sygn. akt IX W 1137/16

UZASADNIENIE

Obwiniony A. A. pracuje jako kierowca w (...). w O.. Otrzymuje wynagrodzenie w kwocie (...), jest (...). Nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu (dane osobopoznawcze k. 26, (...)k. 20).

W dniu 18 stycznia 2016 roku około godziny 19.30 A. A. kierował autobusem m-ki V. o nr rej. (...), (...) (...). Jechał ulicą (...) w kierunku ulicy (...). Dojeżdżając do skrzyżowania z ulicą (...) zatrzymał się. Przepuścił dwa samochody osobowe nadjeżdżające z jego prawej strony, jadące przez skrzyżowanie ul (...)od ulicy (...) w kierunku ul. (...). Następnie ruszył , skręcił w lewo w ulicę (...) w kierunku ul. (...). W tym czasie ulicą (...) od ulicy (...) jechał pojazdem m-ki R. (...) o nr rej. (...) pokrzywdzony M. Z.. Zbliżał się do skrzyżowania z ul (...). W jego pojeździe pasażerkami były narzeczona pokrzywdzonego -A. W. i ich (...) córka. W samochodzie R. nie paliło się przednie lewe światło mijania . Pokrzywdzony zauważył autobus wjeżdżający na skrzyżowanie, reagując na zaistniałą sytuację rozpoczął manewr

hamowania, odbił kierownicą w prawą stronę, co skutkowało zjazdem na pobocze. Pojazdy zdołały uniknąć zderzenia. Żaden z uczestników zdarzenia nie doznał obrażeń.

Obwiniony kierujący autobusem kontynuował jazdę w kierunku ulicy (...).

M. Z. zgłosił zdarzenie na Policję. Patrol (...) K. O. w składzie (...) S. K. i (...). J. K. z polecenia dyżurnego najpierw udał się na ul. (...) w celu poddania kontroli kierującego autobusu (...), a następnie do domu zgłaszającego tj. M. Z..

Warunki drogowe w dniu zdarzenia były dobre, pora wieczorna, nawierzchnia asfaltowa mokra, średni ruch na drodze. Skrzyżowanie ulic (...) było oświetlone. Na ul (...) przed wjazdem na skrzyżowanie z ul (...) umieszczony jest znak pionowy (...) ustęp pierwszeństwa .

Zdarzenie zostało zarejestrowane przez kamery umieszczone w autobusie kierowanym przez obwinionego.

(dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 31-33, wyjaśnienia obwinionego na piśmie k. 36 -37, zeznania M. Z. k. 47 - 48, k. 6v, zeznania A. W. k. 48, k.8v, notatka urzędowa z 18 .01.2016 r. k. 3, notatka urzędowa z 22.01.2016 r. k. 4, notatka urzędowa z 26.01.2016 r. k. 5, płyta CD k. 13, protokół odtworzenia utrwalonych zapisów k. 14, 5 zdjęć z miejsca zdarzenia k. 30).

A. A. został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z § 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Przyznał, iż wyjeżdżał z drogi podporządkowanej. Kategorycznie zaprzeczył jednak , aby zmusił kierującego R. do wykonania jakichkolwiek manewrów obronnych. Wyjaśnił, że zastosował się do znaku (...)i przepuścił dwa samochody. Podał początkowo , że podczas ruszania i wykonywania manewru skrętu w lewo nie widział pojazdu m-ki R. (...). Zaznaczył, że zauważył go jak już był całym pojazdem na ul. (...). Później wyjaśnił, iż zobaczył pojazd, jak już wychodził z zakrętu. Oświadczył przy tym, że pojazd R. był w tym momencie ok. 30 metrów od niego. Jego zdaniem w R. nie było włączonych świateł mijania , dlatego dał dwukrotny sygnał dźwiękowy w celu ostrzeżenia kierującego R.. Podał także, że poruszał się z prędkością ok. 5 km/h, zaś pojazd R. z prędkością 40 – 50 km/h. Podkreślił, iż w czasie gdy stał przed skrzyżowaniem i ruszył celem wykonania skrętu w lewo nie widział samochodu R. . Oświadczył, iż skrzyżowanie to jest dobrze oświetlone , natomiast ul (...) M. w dalszej części oświetlona jest słabo. Brak włączonych świateł w R. przyczynił się do tego, iż nie zauważył tego pojazdu wcześniej. Autobus ma 12,5 m długości. Na skrzyżowaniu poruszał się powoli , jest ono wąskie, w nawierzchni są dziury, znajduje się przy nim znak drogowy i drzewo, uważał by ich nie uderzyć lusterkiem . W pisemnych wyjaśnieniach dodał, iż nie zauważył by kierujący R. hamował. Odnosząc się do światła stop zarejestrowanego przez przednią kamerę autobusu , wskazał, iż światło to zapaliło się gdy R. wymijał się z autobusem i był równoległy z nim, a każdy z pojazdów był na swoim pasie ruchu.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego albowiem nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie . Sąd uznał, iż stanowią one przyjętą przez obwinionego linię obrony i zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Wyjaśnienia obwinionego pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków i z nagraniami z kamer z autobusu (...).

Świadkowie M. Z. i A. W., poruszający się pojazdem marki R. (...), zgodnie zeznali, że M. Z. zmuszony został przez manewr obwinionego do wykonania manewrów obronnych- hamowania i zjechania na prawe pobocze. Obwiniony kierujący autobusem wjechał na skrzyżowanie skręcając w lewo z drogi podporządkowanej , wjechał na ich pas ruchu i znajdował się bardzo blisko ich pojazdu.

M. Z. zeznał, iż autobus kierowany przez obwinionego ściał zakręt. Wskazał, że obwiniony zmusił go do wykonania manewrów obronnych- hamował i zjechał do prawego pobocza. Gdyby nie wykonał ich uderzyłby w bok autobusu. Dodał, że był na drodze z pierwszeństwem przejazdu, w odległości może ok. 10 metrów od skrzyżowania i poruszał się z prędkością ok. 50 km/h, gdy autobus wyjechał z ul (...). Nie potrafił dokładnie wskazać odległości jego pojazdu

od autobusu, gdy rozpoczął hamowanie. Podkreślił, że jechał z małym dzieckiem i narzeczoną i że nie słyszał żadnych sygnałów dźwiękowych. Określił swoje hamowanie jako gwałtowne. Zeznał, iż autobus stał przed skrzyżowaniem, następnie niespodziewanie wjechał na nie. Hamował gdy obwiniony wjechał na skrzyżowanie. Przyznał, że światła w jego pojeździe mogły być uszkodzone. Zeznał, iż R. było koloru (...), jest to większy pojazd, a latarnie przy ulicy paliły się, był zatem widoczny nawet mimo braku światel w samochodzie.

A. W. podała, że zauważyła autobus kierowany przez obwinionego jak wyjeżdżał z ulicy (...). Czuła gwałtowne hamowanie. Musieli skrócić w prawo na pobocze. Nie była w stanie precyzyjnie określić prędkości z jaką się poruszali, nie patrzyła na licznik pojazdu. Oświadczyła, że wiedziała, iż jedno światło w ich samochodzie nie działało. Zeznała, iż dla niej wjechanie autobusu na skrzyżowanie stanowiło zaskoczenie. Nie potrafiła określić odległości w jakiej autobus znajdował się od ich pojazdu gdy wjechał na skrzyżowanie. W jej ocenie mogłoby dojść do zderzenia gdyby nie zahamowali.

Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadków uznając je za logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniające, za korespondujące z nagraniami z kamer znajdujących się w autobusie. Z ich relacji wynika jednoznacznie, iż obwiniony nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem R., zmusił go do wykonania manewrów obronnych – hamowania, odbicia w prawo w kierunku pobocza. Wykonanie tych manewrów pozwoliło na uniknięcie zderzenia pojazdów.

Istotnym dowodem w sprawie są nagrania z kamer umieszczonych w autobusie (...),(...)(...). Kamery znajdowały się z przodu autobusu, nad kierowcą, w środku oraz z tyłu pojazdu i zarejestrowały zdarzenie.

Na nagraniu pochodzącym z kamery rejestrującej obraz z przodu autobusu (...)plik (...) widać jak autobus ten jedzie ulicą (...) w O. w kierunku ulicy (...). Dojeżdżając do skrzyżowania z ulicą (...), zatrzymuje się. W tym czasie przez skrzyżowanie od ulicy (...) w kierunku ulicy (...) przejeżdżają dwa samochody osobowe. Obwiniony przepuszcza je. Na nagraniu (...)widoczny jest znak (...), „ustąp pierwszeństwa przejazdu” umieszczony na ul (...). Następnie autobus rusza wykonując manewr skrętu w lewo w ulicę (...) w kierunku ulicy (...). Na nagraniu widać wówczas, iż ulicą (...) od ulicy (...) jedzie pojazd m-ki R. (...) zbliżając się do skrzyżowania. Pojazd ten jest dobrze widoczny. Rejon skrzyżowania jest oświetlony. Gdy pojazd R. znajduje się bezpośrednio przed skrzyżowaniem, autobus kierowany przez obwinionego opuszcza skrzyżowanie zajmując prawy pas ruchu. Następnie nie zatrzymując się odjeżdża w kierunku ul. (...) i skręca w prawo w ulicę (...). Na nagraniu widać włączone w R. (...) światła hamowania.

Obwiniony wskazywał, że zastosował się do znaku (...) „ustąp pierwszeństwa przejazdu” i w żaden sposób nie zmusił kierującego pojazdem R. (...) do manewrów obronnych w tym do hamowania. W ocenie Sądu, na podstawie materiałów dowodowych w sprawie, przede wszystkim nagrań z kamer zamontowanych w autobusie i korespondujących z nim zeznań świadków, nie można potwierdzić wersji obwinionego. Z nagrań wynika jednoznacznie, że pokrzywdzony był zmuszony do wykonania manewrów obronnych (nagranie (...) godz. 19:40). Wynika z nich także, iż pojazd pokrzywdzonego zbliżający się do skrzyżowania był widoczny w czasie gdy autobus rozpoczął manewr skrętu w lewo i wjazdu na skrzyżowanie. Zarejestrowała go kamera umieszczona z przodu autobusu. Bezsporne jest, iż obwiniony miał obowiązek ustąpienia mu pierwszeństwa przejazdu.

Obwiniony twierdził, że nie widział (...)(...)a tj. pojazdu R. (...), kierowanego przez pokrzywdzonego. Podkreślał w swoich wyjaśnieniach, że pojazd ten znajdował się 30 metrów od niego, że był nie oświetlony i poruszał się zbyt dużą prędkością, dlatego też zauważył go dopiero wychodząc z zakrętu. Nagranie jasno wskazuje, że w momencie przejazdu przez skrzyżowanie dwóch pojazdów, które obwiniony przepuścił, (...)(...), R. (...) był już widoczny, nadjeżdżał z lewej strony obwinionego (...)Tak więc w momencie wjazdu autobusu na skrzyżowanie pojazd m-ki R. (...) był w odległości pozwalającej na jego zauważenie przy właściwej obserwacji sytuacji na drodze.

Wobec powyższego w ocenie Sądu wina obwinionego nie budzi wątpliwości, a polega na tym, że w dniu 18 stycznia 2016 roku około godziny 19:30 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując autobusem m-ki V. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego pionowego(...) „ustąp pierwszeństwa” i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu

kierującemu pojazdem m-ki R. (...) o nr rej. (...), zmuszając go do hamowania i zmiany kierunku jazdy w celu uniknięcia zdarzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Swoim zachowaniem wyczerpał znamiona z art. 86 § 1 kw w zw. z § 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 86 § 1 jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym zagrożone przez niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z treści ustawy - Prawo o ruchu drogowym wynika, że określa ona zasady ruchu na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu (art. 1 ust. 1 pkt 1). Jak wskazano w wyroku SN z dnia 16 lipca 1976 r., VI KRN 135/76, OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 130, każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należyłą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zmniejszyć.

Zgodnie z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym przez określenie "szczególna ostrożność" należy rozumieć zachowanie ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu, a więc pieszego, kierującego, a także innej osoby przebywającej w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (art. 2 pkt 22). Do przypisania odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji.

§ 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych wskazuje, że znak (...), „ustęp pierwszeństwa” ostrzega o skrzyżowaniu z drogą z pierwszeństwem. Ustąpienie pierwszeństwa oznacza-zgodnie z art. 2 pkt 23 prawa o ruchu drogowym, powstrzymanie się do ruchu , jeżeli ruch mogły zmusić innego kierującego do zmiany kierunku, pasa ruchu, albo istotniej zmiany prędkości .

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że obwiniony nie zastosował się do obowiązków wynikających z opisanego oznakowania i stworzył realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu. W pojeździe pokrzywdzonego znajdowali się pasażerowie - w tym (...) dziecko . W autobusie także znajdowali się pasażerowie.

Sąd orzekł wobec obwinionego karę grzywny w wysokości 300 złotych. Orzeczona kara w ocenie Sądu jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości czynu i nie może być postrzegana jako rażąco surowa. Ponadto kara ta zmotywuje obwinionego do ostrożniejszej i rozważniejszej jazdy, a przede wszystkim do respektowania obowiązujących przepisów z zakresu ruchu drogowego. Pojazdy nie zostały uszkodzone, nie doszło do ich zderzenia dzięki szybkiej reakcji kierującego pojazdem marki R. (...). Wykonane przez niego manewry obronne były w pełni uzasadnione. Obwiniony jest zawodowym kierowcą, pracuje w (...) w O., przewozi autobusami pasażerów. Winien zatem znać i przestrzegać obowiązujące przepisy prawa o ruchu drogowym.

Sąd miał na uwadze dotychczasowa niekaralność obwinionego .

O kosztach orzeczono na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 kpw w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Obwinionego obciążono zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych i opłatą w kwocie 30 złotych.